

عنوان مقاله:

آنیمیزم (Animism) (جاندار انگاری) در شعر سهراب

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس ملی نوآوری و تحقیق در فرهنگ، زبان و ادبیات فارسی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

روح اله نبی عبدالیوسفی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی، واحد بوشهر، دانشگاه آزاد اسلامی، بوشهر، ایران

خلاصه مقاله:

مقاله حاضر به بررسی تاثیر اندیشه آنیمیزم در اشعار سهراب سپهری میپردازد. سهراب شاعر ذوق است و احساس، شاعر عشق است و حیات، آنچه در اندیشه او ریشه تنیده، هنری است که با عناصر طبیعت و اندیشه های ماوراءطبیعی و نوعی گرایش عرفانی آمیخته است، این هنر و احساس زنده و موج را در تار و پود شعر او میتوان حس کرد. سپهری شیفته و دلدادده و دلسوخته ای است که عشق، نیاز درونی اوست و این شور، او را وادار میسازد که با دنیای بیرون خویش از طریق شناخت و عرفان رابطه ایجاد کند. احساس موج و زنده شاعر در اثنای این ارتباط، روح تازه های را در کالبد دنیای بیرون میدمد. این نگاه تازه سهراب به دنیای پر رمز و راز بیرون، ریشه در اندیشه ای (آنیمیزم) دارد که حیات و سیلان بودن را در تار و پود همه موجودات میتند و همواره در حال زیست با این دنیای رمز ناگشوده است.

کلمات کلیدی:

سهراب سپهری، آنیمیزم، جاندارانگاری، شعر، حیات.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1693426>

